

a sokoldalúan jelentkező igények teljes körű, megfelelően differenciált kielégítésére. Ennek szervezeti és társadalmi feltételei vannak. A legfontosabb feladat azonban mégis az, hogy a különböző területeken dolgozó erdészek egységes szemléletben igyekezzenek feladataikat megoldani, érezve mindig, hogy a kisebb egységekben, szervezetekben dolgozó erdészeket mindenkor az ágazat egyformán megbecsült és fontos tagjainak tekintjük. Ebben alapvető és a továbbiakban növekvő szerepe van az Országos Erdészeti Egyesületnek; kérem, hogy a Vezetőségválasztó Közgyűlés ebben az irányban erősítse az Egyesület további munkáját.

Király Pál:

FŐTITKÁRI JELENTÉS

Négy esztendő látszólag nem nagy idő olyan intézmény életében, mint a fennállásának 109. esztendejében járó Egyesületünk. Számunkra azonban — akik az eredményekben gazdag múlt és a számonkérő, felelősségre kötelező jövő mezsgyéjén, a jelenben dolgozunk — mégis sok gondot, feladatot jelentő időszakt volt az 1971. évi vezetőségválasztó közgyűlés óta eltelt négy év. Évszázados, nemes és bevált hagyományaink szellemében, ugyanakkor azonban a jelenkor követelményeihez igazodva, az élet által napjainkban felvetett problémák megoldása érdekében kellett folytatni munkánkat. Csak ez a felfogás, ez a munkastílus biztosíthatta életképességünket, további fejlődésünket — vagyis azt, hogy a régi dicsőségen való merengés helyett tevékenyen járuljunk hozzá Egyesületünk fennmaradásához, további erőteljes fejlődéséhez.

Egyesületi politikánk alapja

Az 1971-ben megválasztott vezetőség az elkövetkező évek egyesületi politikájának meghatározásakor (pártunk és államunk politikája alapján, országunk általános politikai-társadalmi helyzetén túlmenően) elsősorban az erdészet helyzetéből, valamint a tagságnak az Egyesülettel szemben tanúsított elvárásaiból indult ki. Az utóbbi nagyobb részben tükrözte az előbbit is. Figyelembe kellett továbbá venni azt a tényt is, hogy a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségében viselt s immár több, mint negyedszázados (alapító) tagságunkból is meghatározott kötelezettségek hárulnak Egyesületünkre. (Bár tárgyilagosan megállapíthatjuk, hogy a Szövetség célkitűzései jól szolgálják egyesületi céljainkat is.)

Az erdészek helyzete 1971-ben nem volt kedvezőnek mondható. Az akkor még új gazdaságirányítási reform 1968-ban történő ágazati bevezetését megelőző és követő intézkedések (a volt önálló erdészeti főhatóság megszüntetése és beolvasztása a MEM-be, az erdőgazdaság és elsődleges faipar 1969–70-es átszervezése stb.) mind anyagi-pénzügyi, mind közhangulati vonatkozásban kiskarikították az erdészetnek, mint népgazdasági alágazatnak a kicsiségét, illetve e viszonylagos kicsiséggel járó hátrányokat. Súlyosbította a helyzetet az a szervezeti szétforgácsoltság, melynek keretei között az amúgy is kicsi erdészetnek dolgoznia kellett, valamint azok a belső feszültségek, amelyek a gazdálkodás napi és távlati érdekei között jelentkeztek és amelyek számos vitát váltottak ki a szakemberek között. Mindez oda vezetett, hogy mind szervezeti, mind a szellemi felfogás tekintetében rendkívül éreztette hatását a korábban megszokott egységes, központi irányítás hiánya.

Törekvés az erdészet szellemi egységére

Az Egyesület megalakulása óta változatlanul mindig legfőbb céljának tekintette a magyar erdőgazdaság fejlesztésének támogatását. Érzékelve az 1970-es évek elejére kialakult helyzetet, a vezetőség e támogatás egyik legfőbb formájának azt tartotta, ha az erdészet egységének megteremtését igyekszik maga is elősegíteni. Ezért *igyekezett munkájába bevonni valamennyi népgazdasági szektorban dolgozó erdészeti szakembert*. Külön erőfeszítést igényelt e tekintetben az állami erdőgazdaságok és erdőrendezősek mellett a legtöbb erdészeti szakembert foglalkoztató mezőgazdasági termelőszövetkezetek erdőmérnökeinek, erdészeinek felkarolása. Mint ismeretes, 1974-ben tettük ennek érdekében a legnagyobb erőfeszítéseket, egri közgyűlésünket is a termelőszövetkezeti erdőgazdálkodás és az ott dolgozók helyzetének vizsgálatára szántuk, s javaslatainkat a MÉM-hez eljuttattuk.

Előtérben: az egyesületi tag!

Az említett állami szervezési intézkedések számos szakember egyéni sorsát is érintették, a munkaköri és egyéb változások sok problémával jártak. Ezek az idő folyamán többségükben rendeződtek. Mégis erre a lélektani hatásra vezethető vissza az a kívánsága a tagságnak, hogy *az Egyesület törődjön többet az egyesületi taggal, mint emberrel*. Elsősorban ebből, a kívánságból kiindulva, de távolabbi, ágazati szempontoktól is vezetve hívtuk életre Szociálpolitikai Bizottságunkat. Az Egyesület keretében ez eléggé újszerű feladatot jelentett, de a bizottság három évi ténykedése azt bizonyította, hogy ez a lépés helyes volt, rengeteg feladat áll e bizottság előtt, és az Egyesület eredményesen tud munkálkodni tagjai érdekében. A termelőszövetkezetekben dolgozó erdészeti szakemberek szociális és munkahelyi helyzetének reális megvilágításba helyezése után részletes és *elgondolkodtató anyagot tárt fel a bizottság nyugdíjasaink, továbbá az erdész özvegyek és árvák szociális helyzetéről*. Ez a dolgozat huzamosabb időre alapot nyújt különböző, a helyzet javítására irányuló egyesületi és állami intézkedések meghozatalához. Jelenleg van folyamatban az aktív szolgálatban állók helyzetére, elsősorban munkahelyi közérzetére és az ezzel kapcsolatos körülményekre irányuló felmérés.

Célszerű megjegyezni szociálpolitikai tevékenységünkkel kapcsolatban, hogy annak megindítása csaknem egybeesett, de valamivel megelőzte az ezen a téren állami vonalon megfigyelhető, fokozott intenzitással jelentkező munkát. Ez arra enged következtetni, hogy helyesen érzékeltük ágazatunk területén is a társadalmi igényeket és megfelelő időben reagáltunk azokra.

Közelebb a tagsághoz, mélyebb szervezeti élet

A tagság részéről általánosan jelentkező másik kívánság az volt, hogy *kerüljön közelebb egymáshoz a vezetőség és a tagság, hassa át jobban az egyesületi élet a szervezet egész vertikumát*, jelentsen az Egyesület többet az „egyszerű” egyesületi tagok többsége számára, mint a tagdíj fejében az egyesületi szaklap juttatását.

E kétségtelenül valós, de nehéz és már korábban is fennállott probléma megoldását *háromféle módon* igyekeztünk előbbre vinni. *Egyrészt* szorgalmaztuk, hogy helyi csoportjaink rendezvényeinkből minél többet erdészetekhez, üzemekhez kihelyezve, a tagság zömének bevonásával rendezzenek meg. *Másrészt* rendszeressé tettük a tagsággal közvetlen kapcsolatban álló és az operatív szervezés-irányítást ellátó helyi csoport titkárok (félévenkénti) megbeszéléseit. Az országos elnökségből tagsági összekötőket küldtünk ki a helyi csoportokhoz,

ugyancsak a közvetlen kapcsolatok fenntartásának elősegítése céljából. Végül az elnökség szervezeti intézkedést hozott a helyi csoportok vezetőségének kibővítésére, csoporton belül kisebb egységek létrehozására, melyeknek megbízottai az egyes tagokkal képesek a közvetlen kapcsolat tartására, helyi programok szervezésére, a helyi kívánságok összegyűjtésére és továbbítására, valamint a központi instrukciók közvetítésére a tagság irányában. E tagsági összekötők teljes jogú tagjai a helyi csoport vezetőségének.

Az egyesületen belüli közvetlen kapcsolatok szempontjából érdemes megemlíteni, hogy a rendszeresen ülésező és az egyesületi kormányzás legfontosabb, elvi kérdéseivel foglalkozó *országos választmány nagy többsége is a tagság körében dolgozó, vidéki tagokból állt.* Ezek a szervezeti keretek alkalmasak arra, hogy az Egyesületen belül sokirányú és közvetlen kapcsolatok álljanak fenn, azonban változatlanul feladat a kereteknek konkrét tartalommal való kitöltése. Ez csak kollektív munkával, nem csupán a központi vezetők, hanem valamennyi, a vezetés bármely szintjén működő személy, sőt a tagság aktív és kölcsönös közreműködésével valósulhat meg.

Propagandamunka szakmánk érdekében

A tagság részéről megnyilvánuló következő elvárás az volt a vezetőséggel szemben, hogy fejtsen ki az Egyesület fokozottabb propaganda-tevékenységet az erdészet érdekében. Valószínűleg ez az igény is a bevezetőben említett, szakköreinkben az 1970-es évek elejére jellemző lélektani helyzetre vezethető vissza. Nem érdemes azon sokat töprengeni, hogy ez a kívánság valós vagy vélt kisebbségi érzésből fakadt-e, vagy pedig más okból; elég indok volt a cselekvéshez a tagság akarata. *Mind központi, mind helyi szinten fokoztuk az erdészeti propagandát, rendezvényeinkkel párhuzamosan megszöcsöcsítettük az országos és a helyi sajtót, a rádiót, és a televíziót annak érdekében, hogy az ország közvéleményének figyelmét ágazatunk munkájára vonjuk és az erdészet a közvéleményben is megkapja az őt megillető megbecsülést.* Munkánk eredménye a tömegkommunikációs közlések gyarapodásán keresztül számszerűen is lemérhető, de e nélkül is szembetűnő az erdészet gyakori és kedvező beállítású szereplése a sajtóban, televízióban és rádióban.

Propagandamunkánk keretén belül *érdemes külön megemlíteni az Erdők Napjának a tanuló ifjúság körében való megrendezését, illetve a mozgalom meghirdetését és megindítását.* A mozgalom célja ismeretes. Örvedetes tény, hogy a megrendezésre való felhívásunk gyors és kedvező visszhangra talált a tagság körében és rövid két-három év alatt százezres nagyságrendűre növekedett az akcióban résztvevő fiatalok tömege. A tagság tehát nemcsak öhajította a szakmai propaganda fokozását, hanem cselekedett is a megvalósítása érdekében. Ez azért is jelentős, mert *mozgalmunk általános helyeslésre talált a társadalom körében.* Tárgyilagosan megállapíthatjuk, hogy propaganda-munkánk nyomán az erdészet ma már lényegesen jobb társadalmi atmoszférában fejtheti ki munkáját, mint évekkel ezelőtt és ez bizonyára kedvezően hat viszza az erdészeti szakemberek közérzetére is.

Egyesületünk: a szakemberek összefogója, szervezője

Az erdészet olyannyira kívánt szellemi és cselekvési egységének előmozdítása szakosztályi és helyi csoportok szinten egyaránt folyt az elmúlt években. A szakosztályok voltak azok a szellemi alkotóműhelyek, amelyekben az erdészet céltudatos és a kor igényei által megkívánt fejlesztésének elveit a tagság (nagyobb részben gyakorlati szakemberek) kollektíven megvitatta, megfogalmazta,

majd terjesztette, Ami a szakma egésze szempontjából hátrány volt, az az Egyesület szempontjából előnyt jelentett, mert az állami munka által nyitvahagyott területek cselekvési lehetőséget biztosítottak Egyesületünkben, az állami apparátusban leszűkített létszámmal ügyintézett szakterületeket az Egyesületen belül társadalmi munkásokkal kiszélesítve lehetett művelni. Ez hasznos volt az állami irányító apparátusban dolgozó szaktársaink számára is, a szakma egésze számára is.

Különösen hasznosnak bizonyultak a szakosztályi munka és a helyi csoportoknál folytatott munka kombinációi: a vidékre kihelyezett szakosztályi ülések, amelyek a szakosztályi létszám többszörösét kitevő szakember-tömeget mozgattak meg. Elfogultság nélkül állapíthatjuk meg, hogy éveken keresztül a szakmában dolgozó erdőművelőket az Erdőművelési Szakosztály, az erdőhasználati szakembereket az Erdőhasználati Szakosztály, a gépesítőket a Gépesítési Szakosztály, az erdőfeltárókat az Erdőfeltárási Szakosztály, a környezetvédelem és jóléti erdőgazdálkodás szakembereit az „Erdők a közjóért” Szakosztály fogta össze és mozgatta meg szellemi energiáikat, de sorolhatnánk még más szakterületek felemlítésével is (erdei vasutasok, közgazdászok, kereskedelmi szakemberek stb.). Az egyes szakember-csoportoknak más, Egyesületen kívüli összefogása nem volt tapasztalható a beszámolási időszakban.

Öntetszélges nélkül állapíthatjuk meg azt is, hogy az *elmúlt években* — egykét egyetemi, illetve tudományos intézeti rendezvénytől eltekintve — a szakma *összes nagy, reprezentatív megmozdulásának megrendezése az Egyesülethez fűződik*. Emlékeztetek maradnak az Erdőművelési Napok, a Közjóléti Szakosztály vidéki, tanulmányúttal összekötött ülései, az imponálóan felemelő környezetet, rangot jelentő Tudományos Akadémián megrendezett erdészeti gazdaságtani konferenciák és az első Országos Erdészeti Gépesítési Konferencia, valamint Clusius emléknapszék, az Országos Erdőrendezési Napok stb.

Legnagyobb méretű rendezvényeink éves *vándorgyűléseink* voltak, amelyeket a MÉM, továbbá az Erdő- és Fagazdasági Egyesülés, illetve a FAGOK, valamint a rendező erdőgazdaságok messzemenő segítségével tartottunk meg. Különösen szerencsésnek bizonyult a MÉM-nek, illetve Egyesületünknek az a döntése, hogy a vándorgyűléseket kapcsoljuk össze a Fagazdasági Műszaki Napokkal, mert ez egyrésztől rendkívül megnövelte vándorgyűléseink szakmai tartalmát, másrészt a meglehetősen nagy költséggel és sok munkával megrendezett műszaki bemutatóknak a korábbinál jóval szélesebb körű hasznosítását eredményezte. Szakmailag tartalmas, külsőségeiben is imponáló *vándorgyűléseink az erdészeti egységének olyan demonstrációit jelentették, melyekhez hasonlólt más szakmákban még a kívülállók sem tapasztaltak* és elismeréssel emlegetnek.

Amiben lemaradtunk...

A tagsági igények kielégítésén túlmenően Egyesületünk évszázados hagyományainak megfelelően igyekezett a szellemi erők összefogásával, társadalmi úton is hozzájárulni a magyar erdőgazdaság fejlesztéséhez. *Nem kisebbíti a végzett munka értékét, ha beismerjük, hogy gazdaságpolitikai tevékenységünk nem fejlődött olyan fokra, mint amelyet korunk követelményei alapján szükségessé lett volna elérni*. Az erre irányuló figyelemfelhívás pedig megtörtént a vezetőség részéről, mert 1973-tól kezdve ismételten kiemelt munkatervi feladatként jelöltük meg szervezeteink számára az erdőgazdaságpolitikai témákkal való fokozott foglalkozást, az ötödik ötéves tervidőszakra való ágazati felkészülést. Ennek ellenére csak néhány dolgozat született e témakörben, s azok közül is csupán az Erdőművelési Szakosztály anyaga érte el azt a színvonalat,

hogy egyesületi előterjesztésként a Fagazdasági Tanácson keresztül az illetékes állami szervek részére ajánlásként átadható legyen.

Munkánk e fogyatékoságának okait érdemes lesz elemezni és a tanulságot a következő időszakra nézve levonni annak érdekében, hogy az Egyesület ne egy „szakmai önképzőkör” színvonalán álljon, hanem a különböző állami szervek méltó partnere legyen, a szakmai közéletben betölthesse azt a szerepet, amelyet évtizedeken át betöltött és amely társadalmi súlynak az elérésére szellemi potenciáljánál fogva képes.

Viszonylag gyenge gazdaságpolitikai szereplésünk nemcsak országos szinten, de vállalati szinten is megállapítható. Ennek tulajdonítható, hogy üzemi csoportjaink sem formálisan, sem érdemben nem tudnak a vállalati vezetésnek részesei lenni, az egyéb társadalmi szerveknek ezzel kapcsolatos szintjére elérni. Ez annál inkább sajnálatos, mert így (önhibájából) éppen a szakmai érdekvédelmet hirdető Egyesületünk nem képes nézeteit érvényesíteni az erdőkorsát konkrétan formáló gazdálkodásban.

Kapcsolataink külső szervekkel

Egyesületi életünkről szóló beszámolóink során meg kell említenünk Egyesületen kívüli kapcsolataink alakulását.

*Belföldi kapcsolataink tekintetében társadalmi vonalon legszorosabb kapcsolat a legtermészetesebb partnerünkkel, az ágazatunkhoz szorosan csatlakozó rokonszakma társadalmi szervezetével: a Faipari Tudományos Egyesülettel alakult ki. Az együttműködés szükségességét mindkét fél érezte és ez a két egyesület vezetősége közötti szívélyes viszonyon túlmenően színvonalas, közös rendezésű konferenciákban valósult meg. Ugyancsak egyenletes, eredményes munkakapcsolatot tartottunk fenn a *Papír- és Nyomdaipari Egyesülettel*, ami nem látványos rendezvényekben, hanem eredményes albizottsági munkában realizálódott és amelynek hasznát egész ágazatunk élvezni fogja. Különösen a beszámolási időszak első felére mondható, hogy munkakapcsolatban álltunk a *Magyar Agrártudományi Egyesülettel*, továbbá a *Geodéziai és Kartográfiai Egyesülettel*, de az is nyilvánvaló, hogy ezekkel az egyesületekkel kapcsolatban *távolról sem használtuk ki szakmánk javára az együttműködésben rejlő lehetőségeket*. Helyi csoportok szintjén volt hagyományos, baráti kapcsolatunk az *Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesülettel*.*

Legnagyobb társadalmi partnerünk természetesen maga a *Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége* volt, amelyhez számos szervezeti és munkakapcsolat fűz bennünket. Tagsági viszonyunkból fakadó jogaink révén részt vettünk a Szövetség vezető szerveinek munkájában és lehetőségeink arányában igyekeztünk a Szövetség politikáját a saját tagságunk által igényelt irányba orientálni. Részt vettünk továbbá nemcsak az adminisztratív irányítással összefüggő központi bizottságok munkájában, hanem szerepet vállaltunk olyan bizottságok rendezvényeiben is, mint pl. a Fejlődő Országokkal Foglalkozó Bizottság konferenciáit.

A másik nagy társadalmi munkatársunk a *Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízügyi Dolgozók Szakszervezete* volt, amely minden időben korrekt segítőkészséggel fogadta közeledésünket és elsősorban szociálpolitikai jellegű ténykedéseinket segítette aktív közreműködéssel. Ezen a téren a jövőben még szorosabb együttműködésre lesz szükségünk.

Az állami szervek közül a legszorosabb kapcsolatunk a *Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériummal* állt fenn. A minisztérium mind erkölcsileg, mind anyagilag messzemenően támogatta munkánkat. Kedvezően fejlődik kapcsolataink

tunk az ebben az évben megalakult *Fagazdasági Vállalatok Országos Központjával* is, miként az a Központ jogelődjével, az Erdő- és Fagazdasági Egyesüléssel is fennállott. Amint arról az éves közgyűlési beszámolóink mindig megemlékeztek, munkakapcsolatban álltunk az *Erdészeti Tudományos Intézettel*, a *Faipari Kutató Intézettel*, a *Magyar Tudományos Akadémia Erdészeti Bizottságával*, az *Erdészeti és Faipari Egyetemmel*, az *Országos Műszaki Fejlesztési Bizottsággal*, az *Országos Természetvédelmi Hivatallal*, a *Hazafias Népfronttal*, a *Honvédelmi Minisztérium Területgazdálkodási Főosztályával* és még több más, országos hatáskörű állami szervvel. Szoros volt természetszerűleg a kapcsolatunk az állami erdőgazdaságokkal, a faipari és egyéb erdészeti szakvállalatokkal, amelyek nemcsak a pártoló tagsági díj fizetésével, hanem számos egyéb formában támogatták Egyesületünket. Új jelensége életünknek, hogy mostanában a köszönet hangján ugyanezt mondhatjuk el mind több mezőgazdasági termelőszövetkezeztől is.

Nemzetközi munkánk fejlődése

Külföldi kapcsolataink az elmúlt években egyenletesen fejlődtek. *Szocialista relációban* a legnagyobb jelentőségű tény az, hogy kialakult a sokoldalú megállapodáson alapuló szoros baráti kapcsolat Bulgária, Csehszlovákia, Magyarország, a Német Demokratikus Köztársaság, Lengyelország, és a Szovjetunió erdészeti és faipari egyesületeinek vezetőségei között. Büszkék vagyunk arra, hogy ezen egyesületek képviselőinek harmadik tanácskozását mi rendeztük meg 1974-ben Budapesten (a Faipari Tudományos Egyesület közreműködésével) és a külföldi barátaink körében elismeréssel nyugtázott tanácskozással hozzájárultunk a baráti egyesületek közötti jóviszony további elmélyítéséhez.

A kétoldalú szocialista kapcsolat keretében (amelyek már az említett sokoldalú megállapodáson alapulnak) tagtársaink csehszlovákiai, bulgáriai, lengyelországi szakmai rendezvényeken vehettek részt, s ugyanezekből az országokból delegációkat fogadtunk hazánkban.

A nem szocialista országok közül a szomszédos Ausztria Burgenlandi Erdészeti Egyesületével teljesen rendszeressé vált kapcsolatunk. Minden évben küldöttséget cseréltünk közgyűléseink alkalmával és az ezekhez csatlakozó szakmai programok során igen sok hasznos tapasztalatra tettünk szert. Küldöttséget cseréltünk továbbá Franciaország államerdészeti felügyeletével, mivel megítélésünk szerint ezzel a nagy, lombosfa termelő és feldolgozó országgal különösen hasznos lenne kapcsolatainkat szorosabbra fűzni.

Külön színfoltot jelent külföldi partnereink körében Jugoszlávia. A szövetségi köztársaságon belül a Szlovén Erdészeti Egyesülettel tartunk fenn hagyományos és rendszeres kapcsolatot. Ez az utóbbi években érdekes fordulatot vett. A jugoszláv kollégák javaslatára „Pannónia” jeligével évente jugoszláv—osztrák—magyar határmenti hármás találkozó megrendezésére kerül sor, minden évben más-más országban. A találkozók egy fordulója egymás országaiban már kölcsönösen lezajlott és azt bizonyította, hogy ez a protokolltól többé-kevésbé mentes, kisebb létszámot felölölő kapcsolatforma szakmai szempontból nagyon termékeny.

Külön megemlítjük, hogy a Szlovén Erdészeti Egyesület ebben az évben ünnepelte fennállásának 100 éves évfordulóját. A jubileumi közgyűlésen Egyesületünk küldöttsége is részt vett és üdvözölte a baráti egyesületet a ritka, szép évforduló alkalmából.

Nemzetközi munkánk köréből feltétlenül meg kell említenünk azokat a rendezvényeket, amelyeket a FAO Magyar Nemzeti Bizottságának felhívása alap-

ján szerveztünk. Ezek: az 1972-ben az erdei utak építése tárgyában rendezett FAO/ECE/ILO szimpózium és tanulmányút, a IUFRO légszennyezéssel kapcsolatos tanulmányút és konferencia, 1974-ben a lemezipari tárgyú FAO szimpózium és tanulmányút. Ezek a sok gonddal, szervező munkával járó, 15—20 ország résztvevőit egyesítő megmozdulások egyúttal a *magyar erdőszet legnagyobb szabású nemzetközi jellegű rendezvényei voltak*, amelyek — mivel minden esetben a résztvevők teljes megalégedését váltották ki — jó hírnevet, megbecsülést szereztek nemcsak Egyesületünknek, hanem az egész magyar erdőszetnek és hazánkknak, szerte a világ erdőszeti-faipari szakembereinek körében.

Egyesületünk a számok tükrében

A munkánkról rendelkezésünkre álló fontosabb adatok lehetővé teszik, hogy a legutóbbi vezetőségválasztó közgyűlés óta eltelt időszak egyesületi fejlődését számszerűleg is érzékeltessük és elemezzük.

	1971	1974	1974 1971 %
Nagyrendezvények	13	34	261
Nagyrendezvények résztvevői	1 320	3 620	274
Előadások, ankétok	171	315	184
Előadások, ankétok résztvevői	8 560	15 600	182
Filmvetítések	5	3	60
Filmvetítések résztvevői	380	490	129
Belföldi tanulmányutak, tapasztalateserék	50	51	100
Belföldi tanulmányutak, tapasztalateserék résztvevői	1 740	2 260	130
Szakmai rendezvény összesen	283	403	142
Szakmai rendezvények résztvevői	14 370	22 000	153
Összes szakmai rendezvényből			
budapesti	82	147	180
résztvevő	3 920	9 760	249
vidéki	201	256	127
résztvevő	10 450	12 240	117
Ülések	140	103	73
Ülések résztvevői	2 770	4 160	150

Az adatok azt tükrözik, hogy *szinte valamennyi rendezvényformát tekintve dinamikus volt a fejlődés*. (Kivételt képeznek a filmvetítések. Erre a hiányosságra többször is felhívtuk helyi csoportjaink titkárainak figyelmét. Annál is inkább sajnálatos az ezen a téren való lemaradás, mert az utóbbi két évben a MÉM meglehetősen nagy pénzáldozat árán igen szép színes szakfilmek sorozatát készítette el és ez a kitűnő oktatási és propaganda-anyag kihasználatlanul hever a filmtárakban. Amíg egyik oldalról a szakmai propaganda fokozását szorgalmazzuk, addig a másik oldalon a leghatásosabb propaganda-eszköz alkalmazását hanyagoljuk el.)

Szembetűnő a nagyrendezvények számának és látogatottságának erőteljes megnövekedése. Ez összhangban áll azzal a korábbi megállapításunkkal, amelyet a szakma reprezentatív megmozdulásaival, Egyesületünknek ezen a téren előtérbe nyomuló szerepével kapcsolatban tettünk. Ezzel a jelenséggel függ össze a szakosztályi ülések látszólagos csökkenése. Ennek azonban az az oka — ezt is említettük előzően —, hogy ezeknek az üléseknek egy része (mintegy negyede) vidékre kihelyezve és nagyobb szakember-tömegeket megmozgatva,

nagyrendezvényre fejlődött. Ugyanakkor növekedett a szakosztályi, szakbizottsági ülések résztvevőinek száma, ami ezen szervezet létszámának kiszélesedésével, a munkájukban résztvevők gyarapodásával magyarázható. Általában a *résztvevők számának növekedése jellemző rendezvényeinkre* és ez a munkánk iránt megnyilvánuló érdeklődés fokozódására enged következtetni.

Osszes rendezvényünk *Budapest—vidék* relációra történő felbontása azt mutatja, hogy a budapesti rendezvények száma sokkal erőteljesebben fejlődött, mint a vidékieké, s a budapesti rendezvények sokkal több résztvevőt vonzottak, mint a vidékiek. Ez a jelenség is a nagyrendezvények előtérbe kerülésével van összefüggésben. Mindenesetre ez figyelmeztető jel a jövő számára: *kívánatos volna* ezt a folyamatot megállítani és a *nagyrendezvényeink közül többet tartani meg vidéken*. Ezzel kapcsolatosan azonban figyelembe kell venni azt is, hogy vidéken kevésbé állnak fenn a nagyrendezvények megvalósításának feltételei, elsősorban a nagyobb létszámú résztvevő elszállásolásának lehetősége.

Az Egyesület iránt megnyilvánuló és állandóan fokozódó érdeklődést tükrözi a *taglétszám* dinamikus növekedése is, amely 1971-ben 4505 fő volt, 1975. július 1-én pedig kerekén 5530 fő, vagyis 23%-kal több, mint a beszámolási időszak elején. Örvedetes tény, hogy jelentős számú fiatal szakember lépett be az utóbbi időben Egyesületünkbe (még szakiskolai tanulók is), mintegy cáfolva ezzel azt az elterjedt állítást, mely szerint „a mai fiatalságot csupán az anyagiak érdeklik”.

Szervezeti felépítésünket tekintve a tagság változatlanul központi szakosztályokban, szakbizottságokban és helyi csoportokban végzi társadalmi munkáját. Kilenc központi szakbizottság és 15 szakosztály működik. Létszáma, sajátos munkaterülete, a hazai és a nemzetközi tudományos életben megkívánt presztízse és egyéb szempontok miatt a beszámolási időszakban szakosztályi szintről emelte ki az elnökség határozata az Erdészeti Mikológiai és Faanyagvédelmi Társaságunkat. Helyi Csoportjaink száma 35, a beszámolási időszakban kettővel szaporodott helyi szervezeteink száma.

Egyesületi szaklapunk

Az 1971. évi vezetőségválasztó közgyűlést előkészítő, a tagság körében végzett közvéleménykutatás során elég sok kritikai észrevétel hangzott el egyesületi szaklapunkkal, az 1862-ben alapított és (az 1950-es években jelentkezett megjelenési megszakítás miatt) 110. évfolyamában járó „Az Erdő” című folyóiratunkkal kapcsolatban.

Az elhangzott észrevételek nyomán a Szerkesztő Bizottság elnöke a bizottságot jelentősen kibővítette. A bizottság tervszerűen dolgozott, rendszeresen ülésezett és állandóan napirenden tartotta a lap színvonalának az ügyét. Továbbá kiszélesítette a gyakorlati szakírók körét és fokozottabban használta fel azt a szellemi produkciót, amely az egyesületi szakosztályokban termelődött, s szakmai nagyrendezvényeinkkel kapcsolatban jelentkezett. Ezeknek az intézkedéseknek a nyomán a *lap a korábban kifogásolt elméleti jelleggel szemben sokkal gyakorlatiasabb lett*, nem csupán tudományos jellegű, hanem a gyakorlati termelési problémák köréből vett cikkeket is közöl. Ugyanakkor *folyamatosan tájékoztatást ad Egyesületünk belső életéről, eseményeiről, szervezeteink munkájáról* és így jól betölti a földrajzilag szétszórott helyzetű tagságunk esetében oly fontos kollektív szervező szerepkörét is. A lap — teljesen nyilvános jellegénél fogva — mindig is a kritika céltáblája marad, azt azonban elfogultság nélkül megállapíthatjuk, hogy „Az Erdő” érdekes és színvonalas lap, amely a *komoly szellemi igénnyel fellépő tagság körében közkedvelt és információi révén pótolhatatlan szerepet tölt be szakembereink képzése és to-*

vábbképzése, ezen keresztül szakmánk minden részterületének fejlesztése szempontjából. A lapot a tagság a tagdíj fejében kapja, de ezen kívül is megvásárolható, előfizethető. Az iránta megnyilvánuló érdeklődésre jellemző, hogy példányszáma a taglétszámot ma már csaknem 1000 darabbal meghaladja (jelenleg 6400 db) és egyre növekszik a külföldi exportra kerülő lapok száma is.

A társadalmi munka elismerése

Végezetül szükséges megemlíteni, hogy munkánk eredményeit nemcsak önmagunk állapítottuk meg és könyveltük el, hanem külső állami szerv: a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium is méltányolta. Amire korábban ritkábban volt példa, az az utóbbi években rendszeresen ismétlődő jelenséggé vált: *a mezőgazdasági és élelmezésügyi miniszter évről évre, közgyűléseink alkalmából, kitüntetésben részesítette társadalmi munkásainkat, kifejezetten az Egyesületben huzamosabb időn át végzett, kimagasló értékű munkájukért.* A beszámolási időszakban (beleértve a jelenlegi alkalmat is) 27 tagtársunk kapott „Erdészet Kiváló Dolgozója” kitüntetést és 20 tagtársunk részesült miniszteri dicséretben.

Egyesületünk elnöksége a magyar erdőgazdaság fejlesztésében elért eredményeik és az Egyesületben kifejtett társadalmi tevékenységük alapján 13 egyesületi tagnak adományozta a legmagasabb szakmai elismerésnek tekintett *Bedő Albert Emlékéremet*, a mikológia fejlesztése során kimagasló tudományos eredményt produkáló mikológusok közül pedig négy személyt tüntetett ki a *Clusius Emlékéremmel* (közöttük egy külföldi személyt, a Francia Tudományos Akadémia tagját).

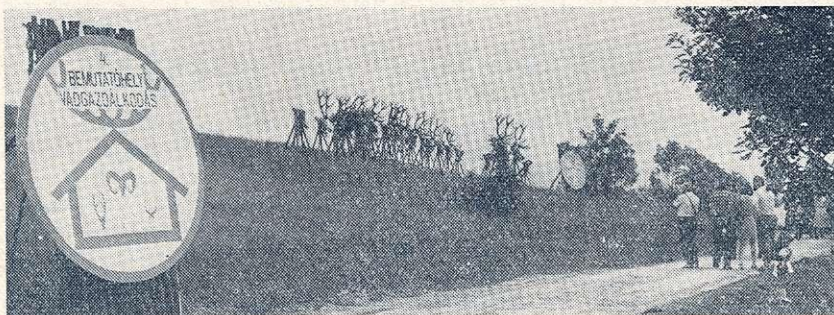
Összefoglalás

Az Egyesület 1971—1975 között végzett munkájáról készített számvetést azt mutatja, hogy Egyesületünk évszázados célkitűzéseinek és hagyományainak szellemében az elmúlt négy év során is eredményesen munkálkodott fő céljának elérésén: a magyar erdőgazdaság fejlesztésének előmozdításán.

Legnagyobb eredményünknek azt könyvelhetjük el, hogy az *Egyesületnek sikerült összefognia és egységbe tömörítenie a szervezetenleg többfelé szabadtal erdészeti szakemberek széles körét*, ezzel erősítenie a kartársi, barátj összetartozás szellemét és gyöngítenie a széthúzás, az összeférhetlenség, a kartársiatlanság itt-ott megmutatkozó elemeit. Az összefogással és a társadalmi szervezetben rejlő egyéb lehetőségek kiaknázásával sikerült felszabadítania és az erdőgazdaság fejlesztésének szolgálatába állítania a szakembereinkben rejlő főlös energiákat. *Fórumot nyújtott* a máshol talán nem, vagy csak korlátozottan kibontakoztatható ambíciók számára és számos, a gyakorlati munka alsó síkjain álló, a szakmai közvélemény figyelmét egyébként nem igen élvező „névtelen” szaktársunk számára biztosította a derekas és önzetlen munkát megillető közmegebecsülést.

A gazdasági munka mellett *előtérbe került az önkéntes társulás erejében bizó és támaszát remélő egyesületi tag személye.* A megindított szociálpolitikai munka eddigi eredményei kilátást nyújtanak arra, hogy a továbbiakban nemcsak az erdészet, hanem azon belül az erdészek sorsában, munka- és életkörülményeinek javulásában is tovább gyorsul a fejlődés, immár egyesületi közreműködéssel is.

Az erdőgazdaság fejlesztéséhez való szellemi hozzájárulás és tagjaival való szociális törődés mellett *propaganda-tevékenységének fokozása révén abban az irányban is erőfeszítéseket tett az Egyesület, hogy az erdészek munkáját nagyobb társadalmi megbecsülés kísérje.*

A vadgazdálkodási bemutató

Az Egyesület munkáját maga az erdészeti dolgozók tömege is értékelte. Szaporodott a taglétszám, megnövekedett a tagság aktivitása, részvétele a közös munkában, a rendezvények száma, látogatottsága és a résztvevők intenzitása, a társadalmi munka volumene. Az erdészeti műszaki értelmiség egyre inkább magáénak vallja az Egyesületet. Munkánkba számos nem erdészeti szakember is bekapcsolódott és abban lelkesen részt vesz.

A magyar erdőgazdaság fejlesztése érdekében *igyekeztünk kihasználni a társadalmi együttműködésben rejlő lehetőségeket*, belföldi és külföldi kapcsolataink eredményesen fejlődtek.

A munka eredménye nem maradt el. *Egyesületünk patinás jóhíre tovább gyarapodott*, közéleti súlya, tekintélye mind a szakmán belül, mind kívülállók szemében tovább nőtt. Az elismerés állami kitüntetésekben is megnyilatkozott.

Az eredmények mellett természetesen *mutatkoztak hiányosságok is*, főként a gazdaságpolitikai munkában, a nagyrendezvények főváros-centrikus voltában, a rokonszakkal való együttműködésben stb.

Köszönet

A megbízatásának végére érő vezetőség, elnökség és választmány köszönetet mond valamennyi egyesületi tisztségviselőnek és az egész tagságnak a négy éven át lelkesen és önzetlenül végzett, összességében pedig sikeresnek ítéltető munkáért, szakmaszeretetért, a magyar erdészet sorsáért érzett felelősségért.

Köszönetet mond a párt- és állami szervezeteknek a munkánkhoz nyújtott támogatásért. Köszönetet mond az MTESZ-nek, a társegyesületeknek az együttműködésért, a vállalatoknak és intézményeknek, mezőgazdasági termelősövetkezeteknek, a honvédségi és más szervezeteknek, a pártoló tagoknak az önzetlen erkölcsi és anyagi támogatásért. Külön köszönet illeti azokat, akik éves vándorgyűléseink és nemzetközi rendezvényeink nagy szervező munkájából a társadalmi munka szokásos méreteit messze meghaladó mértékben vállaltak részt.

A Magyar Agrártudományi Egyesület Elnöksége szeretettel köszönti az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlésének minden egyes tagját! Gratulálunk az elmúlt négy év alatt végzett, nemes hagyományokhoz méltó tevékenységéhez. Kívánunk a megválasztandó új vezetőségnek az elkövetkezendő években sikeres munkát és gyümölcsöző együttműködést a közös munkában.

György Károly főtítkár